

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֲבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת וִירָא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ד' - חלק י"ט

קונטרס 109

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

בס"ז

ג'י'ו'ם שְׁמַחַת לְבוֹ, זֶה בְּנֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ.

ג'י'ו'ם חַתְנָתוֹ, זֶה מֵתוֹן תּוֹרָה.

ר' ישראל האם שמעתי על החידוש הנפלא מי וכול לפעול יותר בשמים מיהודי תלמיד חכם שלמד 10 שנה נגלות התורה?

ר' יעקב, אף זה יכול להיות יהודי שפנעל 10 שנה ללימוד תורה שיהודי פשוט יפעול בשמים יותר ממנו?

כּוֹן בּא וּשְׁמַע מִפִּי רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים!

למוד היה הקדוש... יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלימוד הפשוט שנה תמימה (כסא מלך)

גדול הפועל הנעשה מעסק התורה ג'י'ו'ם שבת אסף פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של מי החול (בן איש חי גרשת שמות שנה שניה)

ולפי זה שעה אחת ללימוד ספר הזוהר בשבת קודש הוא כמו אלף שנים תורת הנגלה !!!

זאת אומרת, 2 דקות ללימוד הזוהר בשבת קודש שנה יותר מ-33 שנה לימוד הנגלה בחול! ובשלושד בשמחה - שנה 33,000 שנה!!! (וארחות צדיקים) - בואו חשבון, כמה אנתנו מחכים להארת רשבי" בל"ג בעומר אחת בשנה. הבן איש חי הכסא מלך והארחות צדיקים אומרים לך שבשני דקות ללימוד זוהר הקדוש בשבת קודש בשמחה שנה ל-33,000 שנה תורת הנגלה!! ויש לך ל"ג בעומר בכל שבת פ' אלה, חסוף ואכול חסוף ושתהו!!! למה אתה מחכה???

לימוד קבלה וזוהר אפילו בימות החול במשך שעה שנה ללימוד 15 שנה נגלה (הצדיק הקדוש רבי מרדכי שרעבי ז"ע"א, ספר דרך צדיקים)

יך אמר הצדיק הקדוש רבי שלום בן רבי משה בחגלו ז"ע"א, בספרו כסא מלך, (תקון מן אות ס') וזה לשונו: ללימוד הזוהר הקדוש בגורסא גלמא בונה עולמות, וכל שכן אם וזה ללמד ולהבין אפילו פרוש מאמר אחי, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלימוד הפשוט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מיני חילא דמלכא, ויהיה מרואי פני הפלך היושבים ראשונה במלכותא דרביעא.

ראה נא ראה כוחו של יהודי פשוט, - בשעה אחת בשבת קודש יכול לפעול בשמים יותר מתלמיד חכם היושב ולומד תורת הנגלה כבר 10 שנה שכתב עשרות חיבורים בתורת הנגלה ואתה גדלת ממנו, מפני שלא נגע עדיין בלימוד הזוהר הקדוש.

יהודים יקריבו קבוע בכל יום שעור ללימוד הזוהר הקדוש, - לגמור כל הזוהר הקדוש היומי במשך שנה תמימה, פרושו' הקדיש כ-10 עד-15 דק בלבד בכל יום! וכן וזה להבטח הרשבי" גא' יפקו מן גלותא גרמני.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

- עלוני "אור הזוהר" בהמשכים -

אור הזוהר

גליון מס' 17
שבט תש"ע לפ"ק

מוקדש לבית המדרש
וכן למחלקים וללומדי האור

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"
רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

לאורם נלך / לקט מספרי הקדמונים על הזוהר / 2

אור חוזר / מכתבים למערכת / 4

כוכבי אור / הזכות לזכות את הרבים / 6

הוראת קבע / 8

מפעל הזוהר העולמי

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

כְּנוּ שֵׁל שָׁם דְּכַתִּיב, (בראשית י) וּבְנֵי שָׁם עֵילָם וְאֲשׁוּר. וְשָׁם הָיָה כְּהֵן גְּדוֹל וְנִתְבָּרַךְ שְׁנֵאמָר (בראשית ט) בְּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי שָׁם. וְהָיָה לְשֵׁם הַגְּדוּלָה וְהַבְּרָכָה עַל אָחִיו. וְכַתִּיב בָּם (ישעיה לו) וַיֵּצֵא מִלֶּאֶף יְיָ וַיִּפְּהוּ בְּמַחְנֵה אֲשׁוּר. וְעַל יְדֵי שְׁלִיחַ נַעֲשָׂה, כָּל שִׁפְנֵי הַמַּצְרִים שֶׁהֵם מְזוּהָמִים יוֹתֵר מִכָּל אֲמָה, וְאָמַר אֲנִי וְלֹא מִלֶּאֶף.

אֵלָּא אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מִכָּאן לְמַדְּנוּ כַח גְּבוּרָתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמַעֲלָתוֹ שֶׁהוּא גְבוּיָה עַל הַכֹּל. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹמֵר זֶה שֶׁל מַצְרַיִם מְזוּהָמָת וּמְטוּנָפֶת, וְאֵין רְאוּי לְשַׁגֵּר מִלֶּאֶף וְלֹא שָׂרָף, דְּבָר קְדוֹשׁ בֵּין רְשָׁעִים אֲרוּרִים מְטוּנָפִים, אֵלָּא אֲנִי עוֹשֶׂה מַה שְּׂאִין יְכוּל לַעֲשׂוֹת מִלֶּאֶף וְלֹא שָׂרָף וְלֹא שְׁלִיחַ. שְׂאֲנִי אוֹמֵר מִמְּקוֹם קְדוּשָׁתִי יְהֵא כֶּף וּמִיָּד נַעֲשָׂה, מַה שְּׂאִין הַמִּלֶּאֶף יְכוּל לַעֲשׂוֹתוֹ.

אֲבָל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִמְּקוֹם קְדוּשָׁתוֹ אוֹמֵר יְהֵא כֶּף וּמִיָּד נַעֲשָׂה מַה שֶׁהוּא רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת. וּלְפִיכֶף לֹא נַעֲשִׂית נִקְמָה זֶה עַל יְדֵי מִלֶּאֶף וְשְׁלִיחַ, בְּשִׁבִיל קְלוֹן הַמַּצְרִים, וְלִהְרָאוֹת גְּדוּלָתוֹ שֶׁל מְקוֹם שֶׁלֹּא רָצָה שְׂיַכְנִסוּ בִּינֵיהֶם דְּבַר קְדוֹשׁ, וְעַל הַדֶּרֶךְ הַזֶּה נֶאֱמַר אֲנִי וְלֹא מִלֶּאֶף. אֲנִי יְכוּל לַעֲשׂוֹתוֹ וְלֹא מִלֶּאֶף.

כִּיּוֹצֵא בּוֹ אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מֵאֵי דְכַתִּיב, (יונה ב) וַיֹּאמֶר יְיָ לְדָג. וְכַמָּה צְדִיקִים וְחֹסִידִים מִיִּשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא דָבַר עִמָּהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּבָא לְדַבֵּר עִם הַדָּג דְּבַר שְׂאִינוֹ מִפִּיר וַיִּוֹדַע. אֵלָּא אָמַר רַבִּי יְהוּדָה כִּיּוֹן שְׁעֵלְתָה תַּפְּלָתוֹ שֶׁל יוֹנָה לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִמְּקוֹם קְדוּשָׁתוֹ אָמַר לִמ"ד לְדָג כְּמוֹ בְּשִׁבִיל, כְּלוּמַר וַיֹּאמֶר יְיָ בְּשִׁבִיל הַדָּג שְׂקִיָּא אֶת יוֹנָה אֶל הַיַּבְּשָׁה. מִמְּקוֹם קְדוּשָׁתוֹ אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, יְהֵא כֶּף וּמִיָּד נַעֲשָׂה, מַה שְּׂאִין שְׁלִיחַ יְכוּל לַעֲשׂוֹתוֹ.

מִמְּקוֹם קְדוּשָׁתוֹ אָמַר בְּשִׁבִיל שְׂקִיָּא הַדָּג אֶת יוֹנָה אֶל הַיַּבְּשָׁה. לִמ"ד לְדָג כְּמוֹ בְּשִׁבִיל. כְּלוּמַר, וַיֹּאמֶר ה' בְּשִׁבִיל הַדָּג שְׂקִיָּא אֶת יוֹנָה אֶל הַיַּבְּשָׁה. מִמְּקוֹם קְדוּשָׁתוֹ אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יְהֵא כֶּף - וּמִיָּד נַעֲשָׂה, מַה שְּׂאִין שְׁלִיחַ יְכוּל לַעֲשׂוֹתוֹ.

שֶׁל שָׁם, שְׁכַתוּב (בראשית י) וּבְנֵי שָׁם עֵילָם וְאֲשׁוּר. וְשָׁם הָיָה כְּהֵן גְּדוֹל וְנִתְבָּרַךְ, שְׁנֵאמָר (שם ט) בְּרוּךְ ה' אֱלֹהֵי שָׁם, וְהָיָה לְשֵׁם הַגְּדוּלָה וְהַבְּרָכָה עַל אָחִיו, וְכַתוּב בָּם (ישעיה לו) וַיֵּצֵא מִלֶּאֶף ה' וַיִּפְּהוּ בְּמַחְנֵה אֲשׁוּר, וְעַל יְדֵי שְׁלִיחַ נַעֲשָׂה. כָּל שִׁפְנֵי הַמַּצְרִים שֶׁהֵם מְזוּהָמִים יוֹתֵר מִכָּל אֲמָה, וְאָמַר אֲנִי וְלֹא מִלֶּאֶף?.

אֵלָּא, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִכָּאן לְמַדְּנוּ כַח גְּבוּרָתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמַעֲלָתוֹ שֶׁהוּא גְבוּיָה מֵעַל הַכֹּל. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: אֲמָה זֶה שֶׁל מַצְרַיִם מְזוּהָמָת וּמְטוּנָפֶת, וְאֵין רְאוּי לְשַׁגֵּר מִלֶּאֶף וְלֹא שָׂרָף, דְּבַר קְדוֹשׁ בֵּין רְשָׁעִים אֲרוּרִים מְטוּנָפִים, אֵלָּא אֲנִי עוֹשֶׂה מַה שְּׂאִין יְכוּל לַעֲשׂוֹת מִלֶּאֶף וְלֹא שָׂרָף וְלֹא שְׁלִיחַ. שְׂאֲנִי אוֹמֵר מִמְּקוֹם קְדוּשָׁתִי יְהֵא כֶּף - וּמִיָּד נַעֲשָׂה, מַה שְּׂאִין הַמִּלֶּאֶף יְכוּל לַעֲשׂוֹתוֹ.

אֲבָל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִמְּקוֹם קְדוּשָׁתוֹ אוֹמֵר יְהֵא כֶּף - וּמִיָּד נַעֲשָׂה מַה שֶׁהוּא רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת. וּלְפִיכֶף לֹא נַעֲשִׂית נִקְמָה זֶה עַל יְדֵי מִלֶּאֶף וְשְׁלִיחַ, בְּשִׁבִיל קְלוֹן הַמַּצְרִים, וְלִהְרָאוֹת גְּדוּלָתוֹ שֶׁל מְקוֹם שֶׁלֹּא רָצָה שְׂיַכְנִסוּ בִּינֵיהֶם דְּבַר קְדוֹשׁ. וְעַל הַדֶּרֶךְ הַזֶּה נֶאֱמַר אֲנִי וְלֹא מִלֶּאֶף. אֲנִי יְכוּל לַעֲשׂוֹתוֹ, וְלֹא מִלֶּאֶף.

כִּיּוֹצֵא בּוֹ אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מַה זֶה שְׁכַתוּב (יונה ב) וַיֹּאמֶר ה' לְדָג? וְכַמָּה צְדִיקִים וְחֹסִידִים מִיִּשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא דָבַר עִמָּהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּבָא לְדַבֵּר עִם הַדָּג דְּבַר שְׂאִינוֹ מִפִּיר וַיִּוֹדַע! אֵלָּא, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כִּיּוֹן שְׁעֵלְתָה תַּפְּלָתוֹ שֶׁל יוֹנָה לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִמְּקוֹם קְדוּשָׁתוֹ אָמַר לִמ"ד לְדָג כְּמוֹ בְּשִׁבִיל. כְּלוּמַר, וַיֹּאמֶר ה' בְּשִׁבִיל הַדָּג שְׂקִיָּא אֶת יוֹנָה אֶל הַיַּבְּשָׁה. מִמְּקוֹם קְדוּשָׁתוֹ אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יְהֵא כֶּף - וּמִיָּד נַעֲשָׂה, מַה שְּׂאִין שְׁלִיחַ יְכוּל לַעֲשׂוֹתוֹ.

תניא אמר רבי שמעון מפתח של חיה בידו של הקדוש ברוך הוא, ובקודם שהיא יושבת על המשבר, הקדוש ברוך הוא מענין באותו הולד. אם ראוי הוא לצאת לעולם - (ויצא, ו) פותח דלתות בטנה ויוצא. ואם לאו - סוגר דלתותיה ומתו שניהם. אם כן, לא יצא רשע לעולם? אלא כן שנינו, על שלש עברות נשים מתות וכו', (אמר רבי שמעון הדר) ואמר רבי יצחק, למה אשה מפלת פרי בטנה?.

אמר רבי יצחק, הקדוש ברוך הוא רואה אותו העבר שאינו ראוי לצאת לעולם, ומקדים להמיתו במעי אמו, שנאמר (בראשית ו) הנפלים היו בארץ בימים ההם. הנפלים כתוב בלא יו"ד ראשונה, ולמה? בשביל שאחרי כן באו בני האלהים אל בנות האדם וילדו להם בנות וירבו ממזרים בעולם.

המה הגברים אשר מעולם - שאין גבור ופריץ ועריץ כמו המזור. אנשי השם - שהכל יפירו לקרות השם הדיוע ממזר. שפיון שרואים מעשיו שהוא פריץ ועריץ וגבור, הכל יקראוהו אותו שם. ומה שאמר רבי שמעון, הקדוש ברוך הוא מענין באותו הולד - אין לך רשע בעולם מאותם הרשעים היוצאים לעולם שאין הקדוש ברוך הוא מענין בו ורואה אם אותו הגוף יניח בן צדיק וכשר, או שייציל לאדם מישראל ממיתה משנה, או שיעשה טובה אחת, ובשביל כן הקדוש ברוך הוא מוציא לעולם.

בימי רבי יוסי היו אותם פריצים שהיו שודדים בהרים עם פריצי אמות העולם, וכשמוצאים בן אדם ותופסים אותו להרגו, היו אומרים לו: מה שמך? אם הנה יהודי - היו הולכים עמו ומוצאים אותו מן ההרים, ואם הנה איש אחר - הרגים אותו. (הרי) והנה אמר רבי יוסי, ראויים אלו בכל זה להפגס לעולם הבא.

תניא אמר רבי שמעון מפתח של חיה בידו של הקדוש ברוך הוא, היא, ובקודם שהיא יושבת על המשבר הקדוש ברוך הוא מענין באותו הולד אם ראוי הוא לצאת לעולם (ויצא ו) פותח דלתות בטנה ויוצא, ואם לאו סוגר דלתותיה ומתו שניהם. אי הכי לא יצא רשע לעולם. אלא הכי תנינן על שלש עבירות נשים מתות וכו' (אמר רבי שמעון והא) ואמר רבי יצחק למה אשה מפלת פרי בטנה.

אמר רבי יצחק הקדוש ברוך הוא רואה אותו העובר שאינו ראוי לצאת לעולם ומקדים להמיתו במעי אמו שנאמר (בראשית ו) הנפלים היו בארץ בימים ההם. הנפלים כתיב בלא יוד ראשונה. ולמה, בשביל שאחרי כן באו בני האלהים אל בנות האדם וילדו להם בנות וירבו ממזרים בעולם.

המה הגבורים אשר מעולם. שאין גבור ופריץ ועריץ כמו המזור. אנשי השם, שהכל יפירו לקרותו השם הדיוע ממזר, דכיון שרואים מעשיו שהוא פריץ ועריץ וגבור הכל יקראוהו אותו שם. ומה דאמר רבי שמעון הקדוש ברוך הוא מענין באותו הולד. אין לך רשע בעולם מאותם הרשעים היוצאים לעולם שאין הקדוש ברוך הוא מענין בו ורואה אם אותו הגוף יניח בן צדיק וכשר, או שייציל לאדם מישראל ממיתה משונה, או שיעשה טובה אחת, ובשביל כן הקדוש ברוך הוא מוציא לעולם.

ביומוי דרבי יוסי הוו אנון פריצי דהוו משדדי בטוריא עם פריצי אומות העולם, וכד משפחי בר נש ותפשי ליה לקטליה, הוו אמרין ליה מה שמך, אי הוה יודאי הו אוליין עמיה ומפקין ליה מן טוריא, ואי הוה בר נש אתרינא קטלי ליה. (והא) והנה אמר רבי יוסי אתחזון אנון בכל האי למיעל לעלמא דאתי.

תַּנּוּ רַבְּנָן ג' דְּבָרִים הִלְלוּ אֵינָן בְּאֵין לְעוֹלָם אֱלָא
בְּקוֹלוֹת, קוֹל חִיָּה דְּכְתִיב, (בראשית ג) בְּעֶצֶב תִּלְדִּי
בְּנִים וְכְתִיב, (בראשית ל) וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים. קוֹל גְּשָׁמִים
דְּכְתִיב, (תהלים כט) קוֹל יְיָ עַל הַמַּיִם וְכְתִיב, (מלכים א יח) כִּי
קוֹל הַמּוֹן הַגֶּשֶׁם. קוֹל תַּחֲיִית הַמֵּתִים דְּכְתִיב, (ישעיה מ)
קוֹל קוֹרָא בַּמְדַּבֵּר. מְאִי בְּעֵי הֵכָא קָלָא בַּמְדַּבֵּרָא.

אֱלָא אָמַר רַבִּי זְרִיקָא אֵלֵין אַנוּן קְלִיָּא לְאַתְעֵרָא מִתִּי
מְדַבֵּר, וּמִכְּפָאן דְּהוּא הִדִּין לְכָל הָעוֹלָם. אָמַר רַבִּי
יֹחָנָן הָא תַּנּוּן כְּשֶׁנִּכְנַס אָדָם לְקַבְרֵי נִכְנַס בְּקוֹלוֹת.
כְּשֶׁיִּקְוֵמוּ בְּתַחֲיִית הַמֵּתִים אֵינוּ דִּין שְׂיִקְוֵמוּ בְּקוֹלֵי
קוֹלוֹת. אָמַר רַבִּי יַעֲקֹב עֲתִידָה בַת קוֹל לְהִיּוֹת מִתְּפוּצָצַת
בְּבִתֵּי קְבֻרוֹת וְאוֹמֶרֶת (ישעיה כ"ו) הַקִּיצוּ וּרְנְנוּ שׁוֹכְנֵי עֶפְרָי, וְעֲתִידִים לַחַיּוֹת בְּטַל שֶׁל אֹרֶךְ גְּדוֹל שֶׁל מַעְלָה דְּכְתִיב,
(ישעיה כו) כִּי טַל אֹרוֹת טִלְךָ וְאַרְצְךָ רְפָאִים תְּפִיל. אַכִּי"ר,
(ע"ב מְדַרְשׁ הַנֶּחֱלָם).

וְהִרְאָ שָׂרָה אֶת בֶּן הַגֵּר הַמִּצְרִית אֲשֶׁר יֵלְדָה
לְאַבְרָהָם מִצַּחֲק. אָמַר רַבִּי חִיָּיא,
מִיּוֹמָא דְּאַתִּילִיד יִצְחָק וְהוּא יִשְׁמַעְאֵל בְּבֵיתָא
דְּאַבְרָהָם, לָא אֶסְתַּלַּק יִשְׁמַעְאֵל בְּשִׂמְא, בְּאַתְר
דְּדַהֲבָא שְׂרִיא סוֹסְפִיתָא לָא אֲדַכְּרָ קַמִּיהָ,
וּבְגִין כֶּף אֶת בֶּן הַגֵּר הַמִּצְרִית, גִּבְרֵי דִלָּא
תַּחֲזִי לְאַדְפְּרָא קַמִּיהָ דִּיִּצְחָק.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק וְתִרְא שָׂרָה, בְּעֵינָא דְּקָלְנָא
חֲמַאת לִיהָ שָׂרָה, דִּלָּא חֲמַאת לִיהָ
בְּעֵינָא דְּאִיהוּ בְּרָא דְּאַבְרָהָם, אֱלָא דְּאִיהוּ
בְּרָא דְּהַגֵּר הַמִּצְרִית, וּבְגִין כֶּף וְתִרְא שָׂרָה.
דְּשָׂרָה חֲמַאת לִיהָ בְּעֵינָא דָּא וְלָא אַבְרָהָם,
דְּאִילוּ בְּאַבְרָהָם לָא כְּתִיב אֶת בֶּן הַגֵּר אֱלָא אֶת
בְּנוֹ.

הָא חֲזִי, לְבַתָּר מַה כְּתִיב וַיִּרַע הַדְּבָר מְאֹד
שְׂרָאָתָה שָׂרָה אוֹתוֹ בְּעֵין זוּ וְלָא אַבְרָהָם, שְׂאֵלוּ בְּאַבְרָהָם לָא כְּתִיב אֶת בֶּן הַגֵּר, אֱלָא אֶת בְּנוֹ.
כֹּא רָאָה אֲחֵר כֶּף מַה פְּתוּב, וַיִּרַע הַדְּבָר מְאֹד בְּעֵינֵי אַבְרָהָם עַל אוֹדוֹת בְּנוֹ. וְלָא כְּתוּב עַל אוֹדוֹת

שֵׁנוּ רַבּוֹתֵינוּ, שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים
הִלְלוּ אֵינָם בְּאֵים לְעוֹלָם אֱלָא
בְּקוֹלוֹת: קוֹל חִיָּה, שְׂכַתוּב
(בראשית ג) בְּעֶצֶב תִּלְדִּי בְּנִים,
וְכַתוּב (שם ל) וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים
אֱלֹהִים. קוֹל גְּשָׁמִים, שְׂכַתוּב
(תהלים כט) קוֹל ה' עַל הַמַּיִם,
וְכַתוּב (מלכים-א יח) כִּי קוֹל הַמּוֹן
הַגֶּשֶׁם. קוֹל תַּחֲיִית הַמֵּתִים,
שְׂכַתוּב (ישעיה מ) קוֹל קוֹרָא
בַּמְדַּבֵּר. מַה צְרִיף כָּאן קוֹל
בַּמְדַּבֵּר?

אֲרָא, אָמַר רַבִּי זְרִיקָא, אֵלוּ
אוֹתָם קוֹלוֹת לְעוֹרֵר מִתִּי מְדַבֵּר.
וּמִכְּפָאן שְׁהוּא הִדִּין לְכָל הָעוֹלָם.
אָמַר רַבִּי יֹחָנָן, הָרִי שְׂנֵינּוּ,
כְּשֶׁנִּכְנַס אָדָם לְקַבְרֵי, נִכְנַס
בְּקוֹלוֹת. כְּשֶׁיִּקְוֵמוּ בְּתַחֲיִית
הַמֵּתִים אֵינוּ דִּין שְׂיִקְוֵמוּ בְּקוֹלֵי
קוֹלוֹת? אָמַר רַבִּי יַעֲקֹב, עֲתִידָה
בַת קוֹל לְהִיּוֹת מִתְּפוּצָצַת בְּבִתֵּי
קְבֻרוֹת וְאוֹמֶרֶת: (ישעיה כו) הַקִּיצוּ
וּרְנְנוּ שׁוֹכְנֵי עֶפְרָי. וְעֲתִידִים לַחַיּוֹת
בְּטַל שֶׁל אֹרֶךְ גְּדוֹל שֶׁל מַעְלָה,
שְׂכַתוּב (שם כו) כִּי טַל אֹרוֹת טִלְךָ
וְאַרְצְךָ רְפָאִים תְּפִיל. אָמֵן כֵּן יְהִי
רְצוֹן. עַד כֹּאן מְדַרְשׁ הַנֶּעֱלָם.

וְתִרְא שָׂרָה אֶת בֶּן הַגֵּר הַמִּצְרִית
אֲשֶׁר יֵלְדָה לְאַבְרָהָם מִצַּחֲק. אָמַר
רַבִּי חִיָּיא, מִיּוֹם שְׁנוּלַד יִצְחָק
וְהִיא יִשְׁמַעְאֵל בְּבֵית אַבְרָהָם, לָא
הִתְעַלָּה יִשְׁמַעְאֵל בְּשָׂם. בְּמִקוֹם
שְׂוֵהָ שׁוֹרָה, לָא נִזְכָּר פְּסֻלַת
לְפָנָיו, וְלִכֵּן אֶת בֶּן הַגֵּר הַמִּצְרִית,
אִישׁ שְׂלָא רְאוּי לְהִזְכָּר לְפָנָי
יִצְחָק.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְתִרְא שָׂרָה,
בְּעֵין שֶׁל קָלוֹן רְאָתָה אוֹתוֹ שָׂרָה,
שְׂלָא רְאָתָה אוֹתוֹ בְּעֵין שְׁהוּא בֶּן
אַבְרָהָם, אֱלָא שְׁהוּא בֶּן הַגֵּר
הַמִּצְרִית, וּמִשּׁוּם כֶּף וְתִרְא שָׂרָה.

שְׂרָאָתָה שָׂרָה אוֹתוֹ בְּעֵין זוּ וְלָא אַבְרָהָם, שְׂאֵלוּ בְּאַבְרָהָם לָא כְּתוּב אֶת בֶּן הַגֵּר, אֱלָא אֶת בְּנוֹ.
כֹּא רָאָה אֲחֵר כֶּף מַה פְּתוּב, וַיִּרַע הַדְּבָר מְאֹד בְּעֵינֵי אַבְרָהָם עַל אוֹדוֹת בְּנוֹ. וְלָא כְּתוּב עַל אוֹדוֹת

בן הגר המצרית. משום כך ותרא שרה את בן הגר המצרית, ולא ראתה שהוא בן אברהם.

רבי שמעון אמר, הפסוק הזה תשבת לשרה הוא. משום שראתה אותו מצחק לכוכבים ומזלות, אמרה ודאי שבן זה אינו בנו של אברהם לעשות את מעשי אברהם, אלא בן הגר המצרית הוא, חזר לחלק של אמו. לכן ותאמר לאברהם גרש האמה הזאת ואת בנה כי לא יירש בן האמה הזאת עם בני עם יצחק.

וכי עלה על דעתך שנקאה לה שרה או לבן שלה? אם כך, לא היה מודה הקדוש ברוך הוא עמה, שכתוב כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקלה. אלא משום שראתה אותו עם כוכבים ומזלות ואמו מלמדת אותו מנהגי עבודה זרה, לכן אמרה שרה כי לא יירש בן האמה הזאת. אני יודעת שלא יירש לעולמים את חלק האמונה, ולא יתנה לו עם בני חלק לא בעולם הזה ולא בעולם הבא. ולכן הודה עמה הקדוש ברוך הוא.

והקדוש ברוך הוא רצה להפריד לבדו את הנזע הקדוש בראוי, שמשום כך ברא את העולם, שהרי ישראל עלה ברוח הקדוש ברוך הוא עד שלא נברא העולם, ולכן יצא אברהם לעולם והעולם היה מתקיים בגלותו, ואברהם ויצחק (וא) עמדו ולא התישבו במקומם עד שיצא יעקב לעולם.

בין שיצא יעקב לעולם, התקיימו אברהם ויצחק ועמד כל העולם, ומשם יצא העם הקדוש לעולם והתקיים הכל בגן קדוש בראוי. ולכן אמר לו הקדוש ברוך הוא כל אשר תאמר אליך

בעיני אברהם על אודות בנו. ולא כתיב על אודות בן הגר המצרית. בגין כך ותרא שרה את בן הגר המצרית. ולא חמאת דאיהו בריה דאברהם.

רבי שמעון אמר האי קרא תושבתתא דשרה איהו, בגין דחמאת ליה דקא מצחק לכוכבים ומזלות, אמרה, ודאי לאו ברא דא ברא דאברהם למעבד עובדוי דאברהם, אלא ברא דהגר המצרית איהו אהדר לחולקא דאמיה, בגין כך ותאמר לאברהם גרש האמה הזאת ואת בנה, כי לא יירש בן האמה הזאת עם בני עם יצחק.

וכי סלקא דעתך דקני לה שרה או לברה, אי הכי לא אודי קדשא ברוך הוא עמה, דכתיב כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה. אלא בגין דחמאת ליה בכוכבים ומזלות ואמיה אולפא ליה נמוסי דכוכבים ומזלות, בגין כך אמרת שרה כי לא יירש בן האמה הזאת, אגא ידענא דלא גרית לעלמין חולקא דמהימנותא, ולא יהא ליה עם ברי חולקא לא בעלמא דין ולא בעלמא דאתי, ובגין כך אודי עמה קדשא ברוך הוא.

וקודשא ברוך הוא בעא לאפרשא בלחודוי זרעא קדישא כדקא יאות, דבגין כך ברא עלמא דהא ישראל סליק ברעותא דקדשא ברוך הוא עד לא יברי עלמא, ובגין כך נפק אברהם לעלמא ועלמא מתקיים בגיניה, ואברהם ויצחק (א) קיימו ולא אתיישבו בדיכתייהו עד דנפק יעקב לעלמא.

בין דנפק יעקב לעלמא אתקיימו אברהם ויצחק ואתקיים כל עלמא, ומתמן נפק עמא קדישא לעלמא, ואתקיים כלא כגוונא קדישא כדקא יאות, ובגין כך אמר ליה

שָׁרָה שָׁמַע בְּקוֹלָהּ כִּי בִיטְחָק יִקְרָא לָךְ זָרַע, וְלֹא בִישְׁמַעְאֵל. מָה כְּתוּב אַחַר כֵּן? וּתְלַךְ וּתְתַע בְּמִדְבַר בְּאֵר שֶׁבַע.

הַשְׂרָמָה מִהַהֲשַׁמְטוֹת (סימן יט)
וַיִּשְׁכַּם אַבְרָהָם בְּבֶקֶר וּגְוֹמֵר (בראשית כא). רַבִּי בְרוּקָא אָמַר, מָה זֶה שֵׁם עַל שְׂכָמָה? אֵלָא שְׁהַזְהִירָה עַל עַל הָאֲמוּנָה וְלַעֲמֵד בָּמָה שְׁהִיִּתָה בַתְּחִלָּה. כְּתוּב כָּאן שֵׁם עַל שְׂכָמָה, וְכְתוּב שֵׁם (שְׁמוֹת טו) שֵׁם לֹו חֵק וּמִשְׁפָּט. מָה לְהֵלֵךְ עַל הַשְׂכִּינָה, אָף כָּאן עַל הַשְׂכִּינָה. מָה עֲשֵׂתָה? כִּינֹן שְׂרָאֲתָה עֲצָמָה יוֹצֵאת מִרְשׁוֹתָי שֶׁל אַבְרָהָם, חֲזָרָה לְקַלְקוּלָהּ, שְׂכָתוּב (בראשית כא) וּתְלַךְ וּתְתַע. מָה זֶה וּתְתַע? שְׁתַּעֲתַעְהָ אַחַר עֲבוּדָה זָרָה וּגְלוּלֵי בַיִת אַבִּיָה. כְּתוּב כָּאן וּתְתַע, וְכְתוּב שֵׁם (ירמיה י) הִבֵּל הַמָּה מַעֲשֵׂה תַעֲתוּעִים: ע"כ מִהַהֲשַׁמְטוֹת.

כְּתוּב כָּאן וּתְתַע, וְכְתוּב שֵׁם (ירמיה י) הִבֵּל הַמָּה מַעֲשֵׂה תַעֲתוּעִים. וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּגִלְל אַבְרָהָם לֹא עֹזֵב אוֹתָהּ וְאֵת בְּנָהּ.

בֹּא רֵא, בַּתְּחִלָּה פְּשֵׁהֲלָכָה מִלְּפָנֶי שָׂרָה מָה כְּתוּב? כִּי שָׁמַע ה' אֵל עֲנִיךְ. וְכָאן שְׁטַעֲתָה אַחַר פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, אָף עַל גַּב שְׂכָתוּב וּתְשֵׂא אֶת קוֹלָהּ וּתְבַדֵּךְ, מָה כְּתוּב? כִּי שָׁמַע אֱלֹהִים אֵל קוֹל הַנְּעֹר, וְלֹא כְתוּב כִּי שָׁמַע אֱלֹהִים אֶת קוֹלָךְ.

בְּאִשֶּׁר הוּא שֵׁם. הָרִי פְּרִשׁוּהָ שְׁלֹא כִּר עֲנֵשׁ הוּא אֲצֵל בַּיִת הַדִּין שְׁלַמְעֵלָה, שְׁהָרִי בַּיִת דִּין שֶׁל מִטָּה מְעַנִּישִׁים מְשַׁלֵּשׁ עֲשָׂרָה שָׁנָה וּמְעֵלָה, וּבַיִת שֶׁל מְעֵלָה מְעַשְׂרִים שָׁנָה וּמְעֵלָה, וְאָף עַל גַּב שְׁהִיָּה רָשָׁע, אֵינֹו כֵּן עֲנֵשׁ. וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ, וְזֶהוּ שְׂכָתוּב בְּאִשֶּׁר הוּא שֵׁם.

קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כֹּל אֲשֶׁר תֹּאמַר אֱלִיךְ שָׂרָה שָׁמַע בְּקוֹלָהּ כִּי בִיטְחָק יִקְרָא לָךְ זָרַע, וְלֹא בִישְׁמַעְאֵל. מָה כְּתוּב לְבַתָּר וּתְלַךְ וּתְתַע בְּמִדְבַר בְּאֵר שֶׁבַע.

הַשְׂרָמָה מִהַהֲשַׁמְטוֹת (סימן יט)

וַיִּשְׁכַּם אַבְרָהָם בְּבֶקֶר וּכו', רַבִּי בְרוּקָא אָמַר, מָהוּ שֵׁם עַל שְׂכָמָה אֵלָא שְׁהַזְהִירָה עַל עוֹל הָאֲמוּנָה וְלַעֲמֹוד בָּמָה שְׁהִיִּתָה בַתְּחִלָּה כְּתוּב הֵכָא שֵׁם עַל שְׂכָמָה וְכְתוּב הֵתָם (שְׁמוֹת ט"ו) שֵׁם לֹו חֵק וּמִשְׁפָּט. מָה לְהֵלֵךְ עַל הַשְׂכִּינָה, אוֹף הֵכָא עַל הַשְׂכִּינָה. מָה עֲשֵׂתָה כִּינֹן שְׂרָאֲתָה עֲצָמָה יוֹצֵאת מִרְשׁוֹתָי שֶׁל אַבְרָהָם חֲזָרָה לְקַלְקוּלָהּ דְּכְתוּב וּתְלַךְ וּתְתַע מָהוּ וּתְתַע שְׁתַּעֲתַעְהָ אַחַר עֲבוּדָה זָרָה וּגְלוּלֵי בַיִת אַבִּיָה כְּתוּב הֵכָא וּתְתַע וְכְתוּב הֵתָם (ירמיה י) הִבֵּל הַמָּה מַעֲשֵׂה תַעֲתוּעִים: (עו) כֹּאן מִהַהֲשַׁמְטוֹת

כְּתוּב הֵכָא וּתְתַע וְכְתוּב הֵתָם (ירמיה י) הִבֵּל הַמָּה מַעֲשֵׂה תַעֲתוּעִים. וְקְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִינִיָה דְאַבְרָהָם לֹא שְׁבִיק. לָהּ וּלְבָרָהּ. הֵא חֲזִי, בְּקַדְמִיתָא כִּד אֲזֻלַּת מִקְמָה דְשָׂרָה מָה כְּתוּב כִּי שָׁמַע יי אֵל עֲנִיךְ. וְהַשְׂתָּא דְטַעֲתָת בְּתַר פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת אָף עַל גַּב דְּכְתוּב וּתְשֵׂא אֶת קוֹלָהּ וּתְבַדֵּךְ. מָה כְּתוּב כִּי שָׁמַע אֱלֹהִים אֵל קוֹל הַנְּעֹר. וְלֹא כְתוּב כִּי שָׁמַע אֱלֹהִים אֶת קוֹלָךְ.

בְּאִשֶּׁר הוּא שֵׁם. הָא אוּקְמוּהָ דְלָאוּ בְּר עוֹנָשָׁא הוּא לְגַבֵּי בִי דִינָא דְלְעִילָא, דְהָא בִי דִינָא דְלַתְתָּא עֲנָשִׁין מִתְלִיסַר שְׁנִין וְלְעִילָא, וּבִי דִינָא דְלְעִילָא מְעַשְׂרִים שְׁנִין וְלְהֵלָאָה. וְאָף עַל גַּב דְּחִיִּבָא הָוָה, לָאוּ בְּר עוֹנָשָׁא אִיהוּ. וְהָא אוּקְמוּהָ, וְדָא הוּא דְכְתוּב בְּאִשֶּׁר הוּא שֵׁם.

אמר רבי אלעזר, אם כך, מי שמסתלק מהעולם בטרם הגיעו ימיו לעשרים שנה, מאיזה מקום נענש, משום שהרי משלש עשרה שנים ומטה אינו בר ענשים אלא פחטאי אבוי, אבל משלש עשרה ומעלה מהו? אמר לו, הקדוש ברוך הוא חס עליו שימות זכאי (ולא ימות חייב), ונותן לו שכר טוב בעולם ההוא, ולא ימות חייב שיענש באותו עולם, ובארורה.

אמר לו, אם אינו חייב ולא הגיעו ימיו לעשרים שנה, כיצד שהסתלק מהעולם במה הוא ענשו? אמר לו, בזה מתקיים, (משלי יג) ויש נספה בלא משפט. שכשענש יורד לעולם, הוא (הדין) פוגע בלי כונה למעלה ולמטה באותו משחית, ויענש כשלא משגיחים עליו מלמעלה.

ועליו כתוב (שם ה) עוונותיו ילכדנו את הרשע. את - לרבות מי שלא הגיעו ימיו להענש. עוונותיו ילכדנו (את הרשע), ולא בית הדין שלמעלה. ובחבלי חטאתו יתמך, ולא בית דין שלמטה. לכן כתוב כי שמע אלהים אל קול הנער באשר הוא שם.

רבי שמעון פתח ואמר, (ויקרא כו) וזכרתי את בריתי יעקוב. מלא בראי למה? אלא בשני צדדים הוא [חס]. סוד של חכמה אחר. שהוא הסוד של דרגה של חכמה, המקום ששורה בו יעקב. אבל פסוק זה נאמר על הגלות של ישראל. שכשהם בתוך הגלות, אותו זמן שפקדו ובו יעקב, הם יפקדו בסוד של רא"ו, והוא באלף הששי.

ויפקדה בסוד של רא"ו ששה רגעים וחצי זמן. ובזמן של ששים שנים לברית הדלת באלף

אמר רבי אלעזר אי הכי מאן דאסתלק מעלמא עד לא מטון יומוי לעשרין שנין, מאן אתר אתענש, בגין דהא מתליסר שנין ולתתא לאו בר עונשא איהו אלא בחטאי דאבוי. אבל מתליסר שנין ולעילא מהו, אמר ליה קדשא ברוך הוא חס עליה דלימות זכאי (ולא לימות חייב) ויהיב ליה אגר טב בההוא עלמא, ולא לימות חייב דיתענש בההוא עלמא ואוקמוה.

אמר ליה אי חייבא הוא ולא מטון יומוי (דף קיט ע"א) לעשרין שנין מהו בין דאסתלק מעלמא במאי הוא עונשיה. אמר ליה בדא אתקיים (משלי יג) ויש נספה בלא משפט. דכד עונשא נחית לעלמא איהו (דינא) אערע בלא כונה לעילא ותתא בההוא מחבלא ויתענש פד לא אשגחו עליה מלעילא.

ועליה פתיב, (משלי ה) עוונותיו ילכדנו את הרשע. א"ת לאסגאה מאן דלא מטון יומוי לאתענשא. עוונותיו ילכדנו (את הרשע) ולא בי דינא דלעילא, ובחבלי חטאתו יתמך ולא בי דינא דלתתא. בגין כך פתיב כי שמע אלהים אל קול הנער באשר הוא שם.

רבי שמעון פתח ואמר, (ויקרא כו) וזכרתי את בריתי יעקוב מלא בוא"ו אמאי. אלא בתריין סטרין איהו (אניו). רזא דחכמתא חדא. דאיהו רזא דרגא דחכמתא. אתר דשרי ביה יעקב. אבל האי קרא על גלותא דישראל אתמר, דכד אנון גו גלותא, ההוא זמנא דיתפקדון (ביה יעקב) יתפקדון ברזא דוא"ו. ואיהו באלף שתיתאה.

ויפקדה ברזא דוא"ו שית רגעי ופלג עידן. ובזמנא דשתין שנין לעבורא דדשא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

